

Den swenska Österbottningen.

Jag är en Österbottning jag,
oböjlig, stolt och fri,
med hjärta af det swenska slag,
hett blod och ruter i.
Till Bottenbygd står all min lust
och swensk! skall södra Bottnets lust
till domedag förbli.

O, Larsmos sommargröna får!
och Marmos mörka strand!
och Kwarfens unga dotter kär,
du sagra Replot-land!
Tag all min kärlek, all min tro
Här will jag med min flicka bo,
wid hafwets fria rand.

„Ty Wörrå hjärta, Jäppo blod!“
och „Närpes stolta sinn!“ *)
Se Pedersö — en bonde god —!
Ej byter Lappsjärd sinn.
Må åstfan gå i österky,
wi swara skarpt från Kronoby:
„Här släpps ej fanen in“.

*) Dröfstäf i Österbotten.

Vi trofva uppå börd och namn
från Västerbottens strand,
då svenska drakar togo hannu
i dimmigt Österland.

J guld och blått mår wagga stöd.
Vi stamma ned från Ufa-blod
och sagra Fråjas famn.

Vi stått i nord, som Västerens waff
och brutit trollens frid.

Här är det fäste Swerge lagt
se'n bragdfull hednatid.
Gror hatet sju och sjutti *) hwarf —
ej bryts en tum ifrån vårt arf
med godo eller strid.

Hwad rör mig inffjös dunkla wäg,
dessa drömmar natten lång?
Hwad rör mig flogens segertåg
och morgonrodnans sång?
Wår ätt är dagens wafna tolf.
Vi äro westerlandets folk
och gå wår egen gång.

Hwad wore denna altai-stam,
som wifit all sin tid —
Ett drömmarfolk, som skjutits fram
i ändlös sorglig strid —
— till trälens hårda öde dömdt —
Hwad — detta folk, som alt förglömt —
om Wi ej stått bredwid?

Wälan — de hafwa fått en hannu
i Swea-bildnings flygd
och högre klingar Finlands namn

för lagfast manlig dygd. —
Men det, som gaf dem mod i barn,
War Swerges kraft och starka arm
i deras mörka bygd.

Tro aldrig, Suomis bittre son,
att swensken böjer knä
för er kultur, som är det län,
världslagen twang ofs ge —
Tro ej wi gånga hän och dö —
— gå upp i er och se'n adjö —!
med denna världens we.

Nej! — ständigt fram är världens lag.
Vi gamle segla trygt,
men ung'örn wäjer dag från dag
till högre kraft och flykt — —
Wår adel räknar tusen år;
J ären frie se'n i går
och bygga hwad wi bygt.

Låt bli att yfwas, unga makt,
ty häsdens witne står.
Den fasta grund historien lagt
du rubba ej förmår. —
Det varit wi, som åkern röjt
och J, som skörden, där wi plöjt
i ödemarkens wår.

Min wän! Ro ut i hafwets famn
och lägg din hand i min
och swär mig wid din faders namn
att fostra sonen din
till samma kamp i led för led
för fädrens språk och svenska sed
med ett ofufwadt sim'.

*) Har afseende på den i. f. finna 7-åttondeleden.

Och slicka sista, som trotsigt skon
förgyller hemmets hård —!
Glöm ej, att du är bragdens lön
och blott den starke wärd —
Walkyrian wid Fräjas fest
drack twemännings med Walhalls gäst
och slipade hans swärd.

Pedersö, den 16 maj 1895.

Gustaf von Numers.

Helsingfors,

Lidnings- o. tryckeriaktiebolagets tryckeri,

1895.